

Sygn. akt VII Ka 1064/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Firkowski

Protokolant: st. sekr. sądowy Katarzyna Filipiak

przy udziale oskarżyciela publicznego podkom. Agnieszki Szlachtowicz-Pelawskiej

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2018 r.

sprawy **D. K.**, ur. (...) w C., syna H. i J. z domu T.

obwinionego z art. 92§1 kw w zw. z §17.1 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych.

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w M. z dnia 11 września 2018 r., sygn. akt (...)

I zmienia zaskarżony wyrok i uniewinnia obwinionego D. K. od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia,

II koszty postępowania w sprawie ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt VII Ka 1064/18

UZASADNIENIE

D. K. został obwiniony o to, że w dniu 29 marca 2018 r. około godz. 18:00 w M. na ul. (...) kierując samochodem osobowym m-ki M. o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku B2 zakaz wjazdu z tabliczką „nie dotyczy autobusów”,

tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 k.w. w zw. z § 17.1 Rozporządzeniem Ministra Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych.

Sąd Rejonowy w M. wyrokiem z dnia 11 września 2018 r. w sprawie (...) orzekł:

I. obwinionego D. K. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 92 § 1 k.w. skazał go na karę grzywny w wysokości 200 złotych;

II. zwolnił obwinionego od kosztów postępowania w całości.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył obwiniony i orzeczeniu zarzucił naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść orzeczenia - art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym, a także przepisów Rozporządzenia z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach poprzez nieprzeprowadzenie przez Sąd ustaleń dotyczących na jakim terenie umiejscowione są znaki, a także czy znaki tam umiejscowione spełniają określone przepisami warunki.

W oparciu o powyższe skarżący wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na podzielenie.

Analiza całokształtu ujawnionego w sprawie materiału dowodowego wskazuje na konieczność uwolnienia obwinionego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że nie stanowi wykroczenia z art. 92 § 1 k.w. niepodporządkowanie się dyrektywie płynącej ze znaku drogowego ustawionego przez podmiot nieuprawniony, bez zachowania obowiązującej procedury. Warunkiem odpowiedzialności za wykroczenie z art. 92 § 1 k.w. jest bowiem legalny charakter tego znaku (por. R. A. Stefański: Wykroczenia drogowe. Komentarz, Kraków 2005, s. 397, teza 23 do art. 92; wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 23 kwietnia 2008 r., III KK 445/07, LEX nr 393935; z dnia 14 czerwca 2013 r., IV KK 140/13, LEX nr 1328043; z dnia 24 kwietnia 2013 r., IV KK 99/13, LEX nr 1319269).

Podstawą odpowiedzialności za wykroczenie z art. 92 § 1 k.w. jest to, aby znak, sygnalizator, sygnalizacja lub polecenie były ustawione przez uprawniony organ lub pochodziły od funkcjonariusza czy innej osoby uprawnionej do kierowania ruchem drogowym lub kontroli ruchu drogowego w sposób odpowiadający wymaganiom określonym w przepisach prawa. Powyższe podkreślił Sąd Najwyższy, który w wyroku z dnia 23 kwietnia 2008 r., III KK 445/07, LEX nr 393935, stwierdził, że nie stanowi wykroczenia z art. 92 § 1 k.k. niepodporządkowanie się dyrektywie płynącej ze znaku ustawionego przez podmiot nieuprawniony.

Na gruncie rozpoznawanej sprawy kwestią kluczową było zatem ustalenie, czy znak drogowy B-2 został ustawiony przez uprawniony organ i zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, gdyż tylko pozytywne potwierdzenie powyższych okoliczności mogło skutkować odpowiedzialnością obwinionego D. K. za zarzucane mu wykroczenie z art. 92 § 1 k.w.

Wobec podnoszonego przez obwinionego w apelacji zarzutu nielegalności znaku drogowego, do którego się nie zastosował, Sąd Okręgowy w toku postępowania odwoławczego uzupełnił postępowanie dowodowe. Postanowieniem z 28 listopada 2018 r. zwrócił się do Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. w M. i Burmistrza w M. o udzielenie informacji, przez kogo i na jakiej podstawie zostało wykonane i ustawione oznakowanie znakiem B2 - „nie dotyczy autobusów” znajdujące się na terenie dworca autobusowego w M. na ul. (...).

W odpowiedzi na zapytanie Sądu Burmistrz Miasta M. w piśmie z 3 grudnia 2018 r. wskazał, że zgodnie z ewidencją gruntów Miasta M., teren dworca autobusowego położonego na działce nr (...), stanowi własność (...) sp. z o.o. Zgodnie z art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz.U. z 2018 r. poz. 2068 tj.) budowa, przebudowa, remont, utrzymanie, ochrona i oznakowanie dróg wewnętrznych oraz zarządzanie nimi należy do zarządcy terenu, na którym jest zlokalizowana droga, a w przypadku jego braku - do właściciela tego terenu.

(...) sp. z o.o. pismem z dnia 10 grudnia 2018 r. wskazał, że po przeprowadzonych rozmowach z pracownikami Spółki nie udało się ustalić na jakiej podstawie został ustawiony znak B2 - „nie dotyczy autobusów”. Nie odnaleziono również, żadnej dokumentacji dotyczącej w/w znaku. Równocześnie poinformowano, iż (...) sp. z o.o. jest właścicielem działki przy ulicy (...), na której znajduje się Dworzec Autobusowy w M..

Wobec wskazanych okoliczności nie sposób jest ustalić czy znak drogowy B2 – zakaz wjazdu z tabliczką „nie dotyczy autobusów” został postawiony w M. przy ul. (...) legalnie, a tym samym czy obwiniony miał obowiązek prawny zastosować się do niego. Powyższe wątpliwości, których dotychczasowe postępowania nie usunęły winne być rozstrzygnięte na korzyść obwinionego.

W świetle powyższego stwierdzić należy, że kontrola odwoławcza orzeczenia Sądu I instancji skutkowałą koniecznością uniewinnienia obwinionego D. K. od popełnienia zarzucanego mu czynu. Podkreślić przy tym należy, że Sąd Rejonowy nie podjął żadnych działań zmierzających do ustalenia w sposób pewny, czy znak drogowy, do którego nie zastosował się obwiniony, został ustawiony legalnie.

Wobec wskazanych okoliczności zaskarżony wyrok zmieniono w ten sposób, że D. K. uniewinniono od popełnienia zarzucanego mu czynu- art. 437 § 2 k.p.k., art. 438 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.

Na podstawie art.119 § 2 pkt 1 k.p.w. koszty postępowania w sprawie ponosi Skarb Państwa.